

Regeringens proposition

1978/79: 80

om godkännande av tilläggsprotokoll till den europeiska utlämningskonventionen och den europeiska konventionen om inbördes rättshjälp i brottmål, m. m.;

beslutad den 14 december 1978.

Regeringen föreslår riksdagen att antaga de förslag som har upptagits i bifogade utdrag av regeringsprotokoll denna dag.

På regeringens vägnar

OLA ULLSTEN

SVEN ROMANUS

Propositionens huvudsakliga innehåll

I propositionen föreslås att Sverige tillträder inom Europarådet utarbetade tilläggsprotokoll till den europeiska utlämningskonventionen och den europeiska konventionen om inbördes rättshjälp i brottmål. De båda tilläggsprotokollen tar framför allt sikte på brott mot lagstiftning om skatter och andra offentliga avgifter samt tullar och valutatransaktioner, s. k. fiskaliska brott. Enligt utlämningsprotokollet skall de avtalslutande staterna lämna varandra biträde med utlämning av personer som har begått sådana brott medan rättshjälpsprotokollet förpliktar dem att lämna varandra hjälp med att skaffa fram bevisning o. d. för rättegång i mål om sådant brott.

Ett tillträde till protokollen föranleder vissa smärre ändringar i lagstiftningen om utlämning för brott och om bevisupptagning på begäran av utländsk domstol.

1 Förslag till

Lag om ändring i lagen (1957: 668) om utlämning för brott

Häri genom föreskrivs att 9 och 14 §§ lagen (1957: 668) om utlämning för brott skall ha nedan angivna lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

9 §¹

Har den som begäres utlämnad dömts för gärningen i den främmande staten, må utlämning ej beviljas, med mindre domen stöddes av utredning och ej heller eljest föranleder allvarlig erinran.

Om dom angående gärningen ej meddelats i den främmande staten, skall framställningen om utlämning grundas på beslut om häktning, som meddelats av behörig myndighet i den främmande staten. I fråga om gärning, för vilken utlämning kan ske enligt 4 § andra stycket, må dock framställningen grundas på annan utredning. Framställningen må ej bifallas, med mindre sannolika skäl äro, att personen begått gärningen.

Genom överenskommelse med främmande stat må bestämmas, att i förhållande till den staten fällande dom eller sådant beslut om häktning som meddelats av domstol eller domare skall godtagas, om det ej i särskilt fall framgår, att domslutet eller häktningsbeslutet är uppenbart oriktigt.

Genom överenskommelse med främmande stat må bestämmas, att i förhållande till den staten fällande dom eller sådant beslut om häktning som meddelats av domstol eller domare skall godtagas, om det ej i särskilt fall framgår, att domslutet eller häktningsbeslutet är uppenbart oriktigt. *I sådan överenskommelse kan föreskrivas att dom, som har meddelats utan att den dömda har varit personligen närvarande vid förhandling i saken inför domstol, skall godtagas endast om den dömdes rättighet att försvara sig likväl kan anses ha blivit nöjaktigt tillgodosedd eller den dömda, enligt försäkran som den främmande staten lämnar i utlämningsärendet, har möjlighet att påkalla ny domstolsprövning som tillgodoser nämnda rättighet.*

¹ Senaste lydelse 1975: 292.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

14 §²

Framställning om utlämning skall göras på diplomatisk väg.

Framställning om utlämning skall inges till utrikesdepartementet. Den skall göras på diplomatisk väg, om Sverige ej i förhållande till den främmande staten har överenskommit om att tillämpa annan ordning.

Vid framställningen skall fogas avskrift av häktningsbeslut eller dom som åberopas eller, i fall som avses i 4 § andra stycket, annan utredning på vilken framställningen grundas. I den mån det ej framgår av nämnda handlingar, skall uppgift lämnas om personens nationalitet och hemvist, brottets beskaffenhet, tid och plats för brottet samt i den främmande staten tillämpliga straffbestämmelser. Signalement skall om möjligt företes.

Denna lag träder i kraft den dag regeringen bestämmer.

² Senaste lydelse 1975: 292.

2 Förslag till

Lag om ändring i lagen (1946: 816) om bevisupptagning åt utländsk domstol

Härigenom föreskrivs att 1 § lagen (1946: 816) om bevisupptagning åt utländsk domstol¹ skall ha nedan angivna lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

1 §²

Har i visst mål eller ärende utländsk domstol gjort framställning hos domstol här i riket om vidtagande av någon till rättegången hörande åtgärd, såsom upptagande av ed, anställande av förhör med part eller upptagande av bevis genom vittne, sakkunnig eller syn eller av skriftligt bevis, och varder framställningen genom utrikesdepartementet överlämnad till den svenska domstolen, skall den äskade åtgärden vidtagas efter vad i denna lag sägs. Vad sålunda stadgats äge dock ej tillämpning, där fråga är om ansvar för gärning som *icke är i svensk lag belagd med straff*. Ej heller må i mål om ansvar för brottslig gärning part höras på ed eller under sanningsförsäkran.

Har i visst mål eller ärende utländsk domstol gjort framställning hos domstol här i riket om vidtagande av någon till rättegången hörande åtgärd, såsom upptagande av ed, anställande av förhör med part eller upptagande av bevis genom vittne, sakkunnig eller syn eller av skriftligt bevis, och varder framställningen genom utrikesdepartementet överlämnad till den svenska domstolen, skall den äskade åtgärden vidtagas efter vad i denna lag sägs. Vad sålunda stadgats äge dock ej tillämpning, där fråga är om ansvar för gärning som *ej motsvarar brott enligt svensk lag*. Ej heller må i mål om ansvar för brottslig gärning part höras på ed eller under sanningsförsäkran.

Avser framställning enligt första stycket fråga om ansvar för gärning, som har karaktär av politiskt brott, äger denna lag tillämpning endast om framställningen har gjorts av domstol i stat som har tillträtt den europeiska konventionen den 27 januari 1977 om bekämpande av terrorism och gärningen utgör brott som avses i denna konvention.

Lika med utländsk domstol anses i denna lag annan utländsk judiciell myndighet och det europeiska patentverket.

Denna lag träder i kraft den 1 april 1979.

¹ Lagen omtryckt 1978: 154.

² Senaste lydelse 1978: 154 (jfr 1978: 155).

JUSTITIEDEPARTEMENTET

Utdrag
PROTOKOLL
vid regeringssammanträde
1978-09-21

Närvarande: statsministern Fälldin, ordförande, och statsråden Bohman, Ullsten, Romanus, Turesson, Gustavsson, Olsson, Dahlgren, Åsling, Söder, Troedsson, Mundebo, Krönmark, Wikström, Johansson, Friggebo, Wirtén

Föredragande: statsrådet Romanus

Lagrådsremiss med anledning av förslag till godkännande av tilläggsprotokoll till den europeiska utlämningskonventionen och den europeiska konventionen om inbördes rättshjälp i brottmål

1 Inledning

Inom Europarådet har man sedan länge arbetat på att få till stånd en omfattande samverkan mellan medlemsstaterna på brottsbekämpningens område. Arbetet har lett fram till en rad konventioner som har tillträtts av Sverige. De praktiskt mest betydelsefulla är den europeiska utlämningskonventionen den 13 december 1957 (SÖ 1959: 65) och den europeiska konventionen om inbördes rättshjälp i brottmål den 20 april 1959 (europeiska rättshjälpskonventionen, SÖ 1968: 15).

Enligt beslut av Europarådets kommitté för brottslighetsfrågor (CDPC) vid dess tjugonde plenarmöte år 1971 tillkallades en särskild kommitté av experter med uppdrag att bl. a. undersöka vissa problem rörande tillämpningen av den europeiska utlämningskonventionen. Uppdraget utvidgades sedermera att omfatta även en del frågor beträffande den europeiska rättshjälpskonventionens tillämpning. Kommitténs arbete har bl. a. resulterat i ett första tilläggsprotokoll till den europeiska utlämningskonventionen. Protokollet, som ännu inte har trätt i kraft, öppnades för undertecknande den 15 oktober 1975 och har med visst förbehåll tillträtts av Sverige.

Under sitt fortsatta arbete har kommittén, huvudsakligen på svenskt initiativ, ägnat uppmärksamhet bl. a. åt frågan om att utsträcka de båda konventionernas tillämpningsområde till brott mot lagstiftningen angående skatter och andra offentliga avgifter samt tullar och valutatransaktioner, s. k. fiskaliska brott. Kommittén har utarbetat förslag till tilläggsprotokoll till konventionerna som innebär att dessa utvidgas på angivet sätt och

dessutom innehåller vissa andra justeringar av konventionerna. Sedan förslagen behandlats av CDPC och godkänts av Europarådets ministerkommitté, har protokollen öppnats för undertecknande den 17 mars 1978. Protokollen träder i kraft 90 dagar efter det att det tredje ratifikationsinstrumentet har deponerats. De har ännu inte tillträtts av någon stat men har undertecknats av Österrike och Portugal resp. Österrike och Belgien.

Protokollen i engelsk och fransk originalversion samt i översättning till svenska bör fogas till protokollet i detta ärende som *bilaga 1* och *2*.

2 Gällande rätt m. m.

2.1 Utlämning för brott

Bestämmelser om utlämning för brott från Sverige till utomnordiskt land finns i lagen (1957: 668) om utlämning för brott (allmänna utlämningslagen, ändrad senast 1975: 292). Utlämning till nordiskt land regleras av lagen (1959: 254) om utlämning för brott till Danmark, Finland, Island och Norge (nordiska utlämningslagen, ändrad senast 1975: 294). Båda dessa lagar bygger på principen att fråga om utlämning skall prövas fritt på grundval av samtliga föreliggande omständigheter i varje enskilt fall, såvida annat inte följer av överenskommelse med annan stat. För beviljande av utlämning krävs sålunda inte att det föreligger ett utlämningsavtal mellan Sverige och den stat som begär utlämning. Framställning från utomnordisk stat om utlämning görs på diplomatisk väg. Beslut om utlämning fattas av regeringen eller – i vissa ärenden enligt nordiska utlämningslagen – av åklagare. För att utlämning skall få medges måste vissa i utlämningslagarna uppställda villkor vara uppfyllda.

Enligt allmänna utlämningslagen får svensk medborgare inte utlämnas (2 §). För utlämning förutsätts att den gärning för vilken utlämning begärs motsvarar brott som enligt svensk lag kan föranleda fängelse i mer än ett år. Har personen dömts för gärningen i den anmodande staten, får han utlämnas bara om påföljden utgör minst frihetsstraff i fyra månader eller annat omhändertagande i anstalt på motsvarande tid. Utlämning får dock beviljas även för mindre allvarligt brott, om utlämning samtidigt begärs för flera brott och åtminstone ett av dem uppfyller de angivna kraven på svårhetsgrad (4 §).

Regler som begränsar möjligheten att utlämna för militära och politiska brott har tagits in i 5 och 6 §§. Vidare gäller att utlämning inte får beviljas, om åtgärden kan medföra risk för att den utlämnade på grund av bl. a. sin härstamning eller religiösa eller politiska uppfattning blir utsatt för förföljelse av svår beskaffenhet (7 §). Inte heller får utlämning ske, om åtgärden i särskilt fall på grund av den avsedda personens ungdom, hälsotillstånd eller personliga förhållanden i övrigt, med beaktande även av gärningens beskaffenhet och den främmande statens intresse, skulle vara uppenbart oförenlig med humanitetens krav (8 §).

I syfte att tillgodose intresset av rättsskydd för den som begärs utlämnad har i 9 § uppställts vissa krav på bevisning i skuldfrågan. I princip fordras dom eller häktningsbeslut från myndighet i den stat som ansöker om utlämning. I 10 § föreskrivs förbud mot utlämning när dom eller beslut om åtalsunderlåtelse beträffande det uppgivna brottet redan har meddelats här i landet samt när straff för brottet skulle vara förfallet enligt svensk lag. Även dom i annan främmande stat än den som har gjort utlämningsframställning utgör i vissa särskilt angivna fall utlämningshinder. Enligt 11 § utgör slutligen också inledd förundersökning, väckt åtal eller meddelad dom här i landet för annat brott än det som utlämningsbegäran avser i vissa fall hinder mot utlämning. När utlämning beviljas skall vissa villkor ställas upp till skydd för den utlämnade (12 §).

Även om de krav som ställs upp i utlämningslagstiftningen är uppfyllda i det särskilda fallet, har Sverige inte någon skyldighet att bevilja utlämning annat än i den mån så följer av överenskommelse med främmande stat. Sådan överenskommelse måste alltid som förutsättning för utlämning från Sverige innehålla bestämmelser som innebär att åtminstone de minimivillkor för utlämning som har uppställts i utlämningslagarna skall vara uppfyllda. F. n. har Sverige bilaterala utlämningsavtal endast med Australien, Belgien, Canada, Förenta Staterna och Storbritannien.

Som inledningsvis nämndes har Sverige vidare, med vissa förbehåll, tillträtt den europeiska utlämningskonventionen. Denna konvention har i övrigt ratificerats av Cypern, Danmark, Finland, Grekland, Irland, Israel, Italien, Liechtenstein, Luxemburg, Nederländerna, Norge, Schweiz, Turkiet, Förbundsrepubliken Tyskland och Österrike. Den har dessutom under tecknats av Belgien, Frankrike och Portugal.

Den europeiska utlämningskonventionen innebär en allmän förpliktelse för de avtalsslutande staterna att, med de begränsningar och på de villkor som har fastställts i konventionen, till varandra utlämna personer som av behöriga judiciella myndigheter ställs till ansvar för brott eller är efterlysta för verställighet av straff eller skyddsåtgärd (art. 1). Från denna förpliktelse gör konventionen en rad undantag, vilka i flera fall stämmer överens med bestämmelserna i den svenska utlämningslagen.

I fråga om brott mot lagstiftningen angående skatter och andra pålagor samt tullar och valutatransaktioner – fiskaliska brott – innehåller emellertid konventionen en särskild bestämmelse som saknar motsvarighet i vår utlämningslagstiftning. Utlämning enligt konventionen för sådant brott skall medges endast i den utsträckning de avtalsslutande parterna så har beslutat beträffande varje brott eller brottskategori (art. 5). Med stöd av denna bestämmelse har Sverige och Förbundsrepubliken Tyskland år 1978 träffat en särskild överenskommelse, som innebär att utlämning mellan dessa båda stater skall ske även för brott av det slag som nämnts nyss, såvida övriga villkor enligt konventionen är uppfyllda. Annan sådan överenskommelse mellan Sverige och främmande stat föreligger inte.

Utlämning mellan de nordiska länderna regleras inte av den europeiska utlämningskonventionen utan sker på grundval av enhetlig lagstiftning i dessa länder. Regleringen i den nordiska utlämningslagstiftningen innebär på flera punkter en uppmjukning i förhållande till vad som gäller om utlämning från nordisk till utomnordisk stat. Någon begränsning av möjligheterna att utlämna för fiskaliskt brott föreligger inte inom Norden.

2.2 Annan rättshjälp i brottmål åt främmande stat

Vid sidan av vad som följer av bestämmelserna om utlämning för brott kan svensk myndighet lämna rättshjälp i brottmål åt främmande stat i vissa andra former. De viktigaste formerna för sådan rättshjälp är bevisupptagning vid domstol, användning av s. k. reella tvångsmedel (beslag och husrannsakan), delgivning av rättegångshandlingar och utlämnande av polis- och kriminalregisterutdrag. Rättshjälp av det slag som nu avses regleras bl. a. genom lagen (1946: 816) om bevisupptagning åt utländsk domstol (omtryckt 1978: 154), lagen (1975: 295) om användning av vissa tvångsmedel på begäran av främmande stat (ändrad senast 1977: 436, jfr 1978: 586), kungörelsen (1909: 24 s. 1) angående delgivning av handling på begäran av utländsk myndighet (ändrad senast 1975: 617), lagen (1963: 197) om allmänt kriminalregister (ändrad senast 1975: 13) och lagen (1965: 94) om polisregister m. m. (ändrad senast 1977: 1032).

I lagen om bevisupptagning åt utländsk domstol föreskrivs bl. a. att bevisupptagning på framställning av utländsk domstol kan ske med avseende på åtgärd som hör till rättegången i den främmande staten. Som exempel nämns upptagande av ed, anställande av förhör med part eller upptagande av bevis genom vittne, sakkunnig eller syn eller av skriftligt bevis. Bevisupptagning enligt lagen får dock inte ske när det är fråga om ansvar för gärning som inte är belagd med straff i svensk lag. I mål om ansvar för brottslig gärning får part inte höras under ed eller sanningsförsäkran (1 § första stycket).

Lagen om användning av vissa tvångsmedel på begäran av främmande stat innehåller regler om beslag och husrannsakan som rättshjälp i brottmål åt främmande stat. Om någon i främmande stat är misstänkt, åtalad eller dömd för där straffbelagd gärning, får enligt 1 § föremål eller skriftlig handling som finns här i landet efter framställning tas i beslag och överlämnas till den främmande staten. En förutsättning för att förordnande om beslag skall få meddelas är att egendomen skäligen kan antas ha betydelse för utredning om gärningen eller vara någon frånhänd genom denna. För eftersökande av egendom som är underkastad beslag får husrannsakan företas. I huvudsak har rättegångsbalkens bestämmelser om beslag och husrannsakan motsvarande tillämpning (2 §).

Genom hänvisningar till utlämningslagarna ställs i 3 § upp vissa ytterligare villkor för att framställning om tvångsmedel från främmande stat skall få

bifallas. Såvitt gäller utomnordisk stat föreskrivs bl. a. att åtgärd enligt lagen inte får vidtas, om hinder mot utlämning för brottet skulle ha förelagat enligt 4 § första stycket första meningen allmänna utlämningslagen. Det innebär att den aktuella gärningen måste motsvara brott för vilket enligt svensk lag är stadgat fängelse i mer än ett år.

Som har nämnts inledningsvis har Sverige, med vissa förbehåll, tillträtt den europeiska rättshjälpkonventionen. Till denna är i övrigt följande främmande stater och områden anslutna: Danmark, Belgien, Frankrike jämte besittningar, Grekland, Island, Israel, Italien, Liechtenstein, Luxemburg, Nederländerna, Norge, Schweiz, Turkiet, Förbundsrepubliken Tyskland och Österrike.

I konventionen åtar sig de fördragsslutande staterna att i största möjliga utsträckning lämna varandra rättshjälp i brottmål som handläggs av judiciell myndighet i annan konventionsstat. De former av rättshjälp som regleras angår främst bevisupptagning, husrannsakan och beslag för bevisändamål, delgivning och utlämnande av straffregisterutdrag. Vissa begränsningar gäller i fråga om skyldigheten att lämna rättshjälp. Bl. a. föreskrivs i art. 2 att en framställning därom från annan stat kan avslås, om den hänför sig till en gärning som av den anmodade staten betraktas som ett fiskaliskt brott.

I förhållande till de nordiska länderna lämnar Sverige i åtskilliga hänseenden en mera vidsträckt rättshjälp än när fråga är om utomnordisk stat. I den nyss berörda lagen om användning av vissa tvångsmedel på begäran av främmande stat gäller sålunda särskilda regler om sådan rättshjälp till nordisk stat (3 § andra stycket samt 10–12 §§). Vidare kan hänvisas till lagen (1974: 752) om nordisk vittnesplikt och cirkuläret (1975: 301) till statsmyndigheterna angående inbördes rättshjälp mellan Sverige, Danmark, Finland, Island och Norge genom delgivning och bevisupptagning (ändrat senast 1975: 616).

3 Andra tilläggsprotokollet till den europeiska utlämningskonventionen

Art. 1 i protokollet innebär en komplettering av art. 2 punkt 2 i den europeiska utlämningskonventionen. Sistnämnda punkt tar sikte på den situationen att utlämning samtidigt begärs för flera brott, som samtliga är belagda med frihetsstraff eller motsvarande i de båda berörda staterna men av vilka något eller några inte uppfyller konventionens krav i fråga om straffskalan. Utlämning får då ske även för mindre allvarligt brott, om åtminstone en av de aktuella gärningarna uppfyller konventionens krav på svårhetsgrad. Genom art. 1 i tilläggsprotokollet utvidgas denna rätt till s. k. accessorisk utlämning till att även gälla brott på vilket endast ekonomiska sanktioner kan följa, dvs. bötesbrott.

Efter 1975 års ändringar i 4 § allmänna utlämningslagen gäller generellt att utlämning från Sverige får ske även för mindre allvarliga gärningar som motsvarar brott enligt svensk lag, om utlämning samtidigt skall ske för brott som uppfyller lagens krav på svårhetsgrad. Detta gäller även i fråga om brott på vilka endast böter kan följa. Lagändringen motiverades både av sakliga skäl och av intresset att uppnå nordisk rättslikhet (jfr. prop. 1975:35 s. 28 och 52). Med hänsyn härtill bör den berörda artikeln i protokollet enligt min mening tillträdas av Sverige. Det kan ske utan lagändring.

De centrala bestämmelserna i protokollet finns i art. 2. De är avsedda att ersätta art. 5 i konventionen, som innebär att utlämning för fiskaliska brott förutsätter särskild överenskommelse mellan de berörda staterna. Innebörden av den nya artikeln är att utlämning skall ske även för brott mot lagstiftningen angående skatter och andra pålagor samt tullar och valuta-transaktioner under de förutsättningar som i övrigt gäller för utlämning enligt konventionen.

Jag nämnde inledningsvis att protokollet i denna del har tillkommit huvudsakligen på svenskt initiativ. Från svensk sida har sedan länge hävdats att den ekonomiska brottsligheten mot det allmänna utgör en så allvarlig företeelse i det nutida samhället att de svårigheter som f. n. föreligger att få till stånd ett mellanstatligt samarbete i fråga om bekämpningen av denna brottslighet inte framstår som godtagbara. Det har förekommit att personer som har gjort sig skyldiga till exempelvis omfattande skattebrott lämnat landet och därvid i strid mot gällande valutabestämmelser fört med sig sina ekonomiska tillgångar. I den mån det inte har gått att få gärningsmannen utlämnad från den stat där han har bosatt sig har brotten inte kunnat beivras. För den lojala medborgaren måste det framstå som stötande att gärningsmannen i sådana fall kan helt undgå lagföring. Ett behov av mellanstatlig samordning av insatserna på detta område påkallas också mot bakgrund av att den brottslighet som det här gäller inte sällan i sig har internationell anknytning. Detta har på senare tid belysts bl. a. av den arbetsgrupp som på rikspolisstyrelsens uppdrag har utrett frågan om åtgärder mot den organiserade och den ekonomiska brottsligheten (se prop. 1977/78: 100 bil. 5 s. 55–61). Gruppen fann det angeläget att det internationella samarbetet på området utvidgas i fråga om olika former av rättshjälp i samband med brottsutredningar.

Det finns sålunda anledning att från svensk sida hälsa tillkomsten av den aktuella artikeln i tilläggsprotokollet med stor tillfredsställelse. Enligt vad jag har inhämtat övervägs f. n. ett tillträde till artikeln även från dansk, finsk och norsk sida. Det är inte på nuvarande stadium klart vilka övriga europarädsstater som kan beräknas ansluta sig till protokollet i denna del inom den närmaste tiden. Ett dröjsmål härvidlag kan betingas bl. a. av att det i de olika staternas lagstiftning kan finnas direkta förbud mot utlämning för fiskaliska brott. Även om man mot denna bakgrund får räkna med att

det sannolikt tar någon tid innan protokollet får en mera allmän anslutning, står det redan nu klart att protokollet måste ses som ett viktigt bidrag till det internationella samarbetet på brottsbekämpningens område. Jag förordar på grund av det anförda att Sverige tillträder den berörda artikeln.

Inom expertkommittén har uppmärksammats de svårigheter som kan vållas av att de olika staternas fiskaliska lagstiftning är olikartat utformad. Den tekniska lösning som har valts i art. 2 innebär att det i en huvudregel (punkt 1) anges att utlämning mellan de avtalsslutande staterna enligt bestämmelserna i konventionen skall ske för brott mot lagstiftningen angående skatter och andra pålagor samt tullar och valutatransaktioner, under förutsättning att brottet enligt den anmodade statens lag motsvarar ett brott av samma natur.

Denna lösning står i god samklang med den svenska utlämningslagstiftningen. Som jag har nämnt förut innehåller vår lagstiftning inte något förbud mot utlämning för fiskaliska brott. Enligt 4 § första stycket första meningen allmänna utlämningslagen uppställs som allmänt villkor att den gärning för vilken utlämning begärs skall motsvara brott för vilket enligt svensk lag är stadgat fängelse i mer än ett år. Bestämmelsen tar inte bara sikte på brottets svårhetsgrad utan utgör också en anvisning om att utlämning får ske endast för gärning som enligt svensk lag är brottslig (kravet på dubbel straffbarhet). Enligt vad som har angetts i förarbetena (prop. 1957: 156 s. 44) krävs dock inte att gärningen skall direkt falla under någon brottsbeskrivning i svensk lag, utan det är tillräckligt att själva gärningstypen är kriminaliserad i vårt land. Denna grundprincip är särskilt viktig på förevarande område redan av det skälet att brott mot fiskalisk lagstiftning i främmande stat i regel inte är direkt straffbart enligt svensk lag. Med allmänna utlämningslagens konstruktion kan emellertid utlämning ändå ske för sådant brott och detta även om den utländska straffbestämmelsen lagtekniskt skiljer sig från motsvarande svenska bestämmelse.

Till förtydligande av huvudregeln har i punkt 2 av art. 2 upptagits en särskild bestämmelse om att utlämning inte får vägras på den grunden att den anmodade statens lag inte föreskriver samma slags skatter eller pålagor eller inte innehåller samma slags reglering beträffande skatt eller annan pålaga, tull eller valuta som den anmodande statens lag. Bestämmelsen skall ses mot bakgrund av det förut berörda förhållandet att full överensstämmelse aldrig kan råda mellan olika länders offentligrättsliga lagstiftning. I den genom Europarådets försorg utarbetade officiella kommentaren till protokollet anförs som exempel att en person uppsåtligen undandrar sig skatt eller annan pålaga genom att i skriftlig handling till skattemyndighet lämna oriktiga upplysningar. Han kan då utlämnas under förutsättning att samma slags vilseledande av myndighet skulle ha varit straffbart i den anmodade staten och även om den statens lag inte helt överensstämmer med den anmodande statens. Av uttalanden som i övrigt har gjorts under förarbetena till konventionen framgår vidare att avsikten är att den som

t. ex. underlåter att anmäla en vara till förtullning i en konventionsstat skall kunna utlämnas från annan konventionsstat, om underlåtenhet att göra sådan anmälan också i den staten utgör brott av den svårhetsgrad som krävs för utlämning. Detta avses gälla även om sistnämnda stat inte har samma importrestriktioner som den ansökande staten.

Såväl i de nu berörda situationerna som i andra sammanhang krävs dock alltid enligt huvudregeln i punkt 1 att den gärning för vilken utlämning begärs motsvarar ett brott av samma natur enligt den anmodade statens lag. Att brottet skall vara av samma natur torde inte hindra att det av den anmodade staten hänförs under en allmän straffbestämmelse, t. ex. mot bedrägeri, om den fiskaliska reglering som i det aktuella fallet har åsidosatts saknar motsvarighet i den staten.

Av vad som har anförts nu framgår att protokollets krav på dubbel straffbarhet i sak sammanfaller med den svenska allmänna utlämningslagens ståndpunkt. Med hänsyn härtill och till att denna lag som nämnts inte innehåller någon begränsning vad gäller möjligheten till utlämning för fiskaliskt brott, bör artikeln enligt min mening kunna tillträdas av Sverige utan lagändring.

Art. 3 i protokollet tar sikte på s. k. utevarodom, dvs. en dom som meddelats utan att den dömda har varit personligen närvarande vid förhandling i saken inför domstol, jfr 4 § andra stycket lagen (1972: 260) om internationellt samarbete rörande verkställighet av brottmålsdom. Artikeln skall ses mot bakgrund av att de stater som har tillträtt den europeiska utlämningskonventionen enligt art. 12 i konventionen har förbundit sig att godta en dom eller ett häktningsbeslut som underlag för en utlämningsbegäran utan någon prövning av den tilltalades skuld eller domens standard i övrigt. Vad som har sagts nu gäller i princip också i fråga om utevarodomar. Även Sverige har tillträtt denna artikel, dock med det förbehållet att dom eller häktningsbeslut som meddelats i främmande stat inte godtas, om det i ett särskilt fall framgår att avgörandet är uppenbart oriktigt. Detta har avspeglats i 9 § tredje stycket allmänna utlämningslagen. Det förutsätts där att Sverige genom överenskommelse med främmande stat kan bestämma att i förhållande till den staten fällande dom eller sådant beslut om häktning som har meddelats av domstol eller domare skall godtas, om det inte i särskilt fall framgår att domslutet eller häktningsbeslutet är uppenbart oriktigt.

Under expertkommitténs arbete har uppmärksamats att konventionens föreskrift om godtagande av dom som meddelats i den ansökande staten kan tänkas komma i konflikt med den europeiska konventionen angående skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna, när fråga är om en utevarodom. I sistnämnda konvention, som har tillträtts av Sverige (SÖ 1952: 35), har nämligen slagits fast vissa minimirättigheter som skall tillkomma var och en som har blivit anklagad för brottslig gärning. Bl. a. gäller (art. 6.3 b–d) att den åtalade skall ha rätt

att åtnjuta tillräcklig tid och möjlighet att förbereda sitt försvar, att försvara sig personligen eller genom rättegångsbiträde samt att förhöra eller låta förhöra vittnen som åberopas mot honom liksom att få vittnen inkallade för egen räkning.

Enligt expertkommittén måste en stat som har anslutit sig till konventionen angående skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna ha möjlighet att avslå en framställning om utlämning, om den finner att denna konventions regler har satts åsido. Sävitt gäller utevarodommar måste emellertid enligt vad kommittén har funnit hänsyn därvid tas till att vissa stater har regler som innebär en rätt för den som har dömts i sin frånvaro att inom viss tid efter delgivning av domen föra särskild talan (opposition) mot denna. Ny rättegång skall då äga rum.

Mot denna bakgrund har art. 3 i tilläggsprotokollet konstruerats på följande sätt. När utlämning begärs för verkställighet av en utevarodom får den anmodade staten avslå framställningen om, enligt dess åsikt, rättegången inte har tillgodosett de minimirättigheter till försvar, vilka anses bära tillkomma var och en som åtalas för brott. Utlämning skall emellertid ändå beviljas, om den ansökande staten lämnar en försäkran, som bedöms innebära tillräcklig garanti för att den som begärs utlämnad får rätt till ny domstolsprövning och därvid tillförsäkras rätten till försvar. Utlämningsbeslutet innebär i så fall att det fortsatta förfarandet kan gestalta sig på två olika sätt. Anför den dömde inte opposition mot domen, kan den ansökande staten verkställa denna. Om han däremot anför opposition, får inte den ursprungliga domen verkställas, utan ny rättegång måste äga rum (punkt 1). När det gäller utgångspunkten för beräkningen av den tid inom vilken opposition skall få anföras, får inte den underrättelse om utevarodomen som sker i själva utlämningsärendet räknas som delgivning (punkt 2).

Det regelsystem som sålunda föreslås måste ses som en förbättring av den dömdes rättsskydd i utlämningsärenden. Från svensk synpunkt är det en klar fördel att det uttryckligen slås fast att utlämning för verkställighet av en utevarodom inte behöver beviljas annat än när den dömde har erhållit godtagbart rättsskydd i processen eller garantier lämnas för att sådant rättsskydd kommer att tillförsäkras honom efter utlämningen. Sverige bör därför ansluta sig till artikeln.

Bedömningen av frågan om de nya villkor för utlämning är uppfyllda som ställs upp i art. 3 bör enligt min mening ingå i den prövning, som enligt 18 § första stycket allmänna utlämningslagen ankommer på högsta domstolen. Med hänsyn härtill bör artikeln få uttryckligt stöd i lagen. Det kan lämpligen ske genom att 9 § tredje stycket kompletteras med en ny mening. I denna bör föreskrivas att det i sådan överenskommelse som avses i stycket kan bestämmas att en utevarodom skall godtas endast om ett av två alternativa villkor är uppfyllt. Antingen måste den dömdes rättighet att försvara sig ha blivit nöjaktigt tillgodosedd trots hans utevaro eller också har den ansökande staten att i ärendet avge en försäkran om att den dömde

har möjlighet att påkalla ny domstolsprövning som tillgodoser denna rättighet. Jag förordar att lagrummet ändras i enlighet härmed.

Art. 4 i protokollet innebär att en konventionsstat befrias från skyldighet att utlämna, om ett beslut om "amnesty" beträffande det aktuella brottet har meddelats i den staten. En förutsättning är att staten har haft jurisdiktionsrätt med avseende på brottet. Med "amnesty" förstås enligt vad som framgår av förarbetena inte bara beslut om kollektiv benådning utan också individuellt nådebeslut samt beslut om s. k. abolition.

Även denna artikel får ses som en fördel från svensk synpunkt, särskilt med hänsyn till att 10 § första stycket allmänna utlämningslagen innehåller ett direkt förbud mot utlämning från Sverige i de fall som artikeln tar sikte på (jfr prop. 1975: 35 s. 62). Artikeln bör därför tillträdas av Sverige. Det kan ske utan lagändring.

Enligt 14 § första stycket allmänna utlämningslagen skall framställning om utlämning göras på diplomatisk väg. Detsamma gäller enligt art. 12.1 i den europeiska utlämningskonventionen, såvida inte annan ordning har överenskommit genom avtal direkt mellan två eller flera konventionsstater.

I tilläggsprotokollets art. 5 föreskrivs i stället som huvudregel att en utlämningsframställning skall sändas från justitiedepartementet i den ansökande staten till justitiedepartementet i den anmodade staten. Denna justering av konventionstexten har tillkommit i syfte att befordra snabbheten i proceduren. Framställning skall emellertid också i fortsättningen kunna göras på diplomatisk väg och andra sätt kan överenskommas i särskilda avtal.

Sverige har i andra liknande sammanhang – t. ex. vid tillträde till de europeiska konventionerna om brottmålsdoms internationella rättsverklningar (SÖ 1973: 55) och om överförande av lagföring i brottmål (SÖ 1976: 21) – avstått från att kräva att framställning från främmande stat skall göras på diplomatisk väg. Jag ser inte något hinder mot att Sverige godtar en enklare ordning även vad gäller framställningar om utlämning från europarädsstater. Enligt min mening bör Sverige därför tillträda den berörda artikeln. I enlighet med praxis bör dock därvid avges en förklaring av det innehållet att för svensk del framställningar kommer att sändas resp. tas emot av utrikesdepartementet i stället för justitiedepartementet.

Vad som har sagts nu föranleder en justering av 14 § första stycket allmänna utlämningslagen som nu föreskriver diplomatisk väg som enda kommunikationsform. Stycket bör lämpligen få det innehållet att en framställning om utlämning skall ges in till utrikesdepartementet och att den skall göras på diplomatisk väg, om Sverige inte i förhållande till den främmande staten har överenskommit om att tillämpa annan ordning.

Art. 6–12 innehåller sedvanliga slutbestämmelser. Av dessa bör särskilt nämnas art. 9.1 där det föreskrivs att förbehåll mot konventionen – som gjorts av Sverige i vissa hänseenden – även gäller som förbehåll mot

protokollet. I övrigt torde slutbestämmelserna inte kräva någon närmare kommentar.

I enlighet med det anförda förordar jag att Sverige tillträder det aktuella protokollet utan förbehåll men att det i anslutning till art. 5 från svensk sida görs en förklaring av det innehåll som jag har angett nyss. De lagändringar som jag här har föreslagit kommer att få rättslig verkan i förhållande till främmande stat först när tilläggsprotokollet har trätt i kraft, en tidpunkt som f. n. inte kan förutses med säkerhet. Deras ikraftträdande bör därför lämpligen knytas till protokollets ikraftträdande. Jag förordar av detta skäl att lagändringarna får träda i kraft den dag regeringen bestämmer.

4 Tilläggsprotokollet till den europeiska konventionen om inbördes rättshjälp i brottmål

Som jag har nämnt förut innehåller den europeiska rättshjälpskonventionen bestämmelser om att konventionsstaterna skall lämna varandra biträde i brottmål med bevisupptagning, husrannsakan och beslag för bevisändamål, delgivning samt utlämnande av straffregisterutdrag. Enligt art. 2. a får dock framställning om rättshjälp avslås bl. a. i det fallet att framställningen hänför sig till en gärning som av den anmodade staten betraktas som ett fiskaliskt brott. Framställning om rättshjälp behöver inte heller bifallas i den mån det skulle kränka den anmodade statens suveränitet, medföra fara för dess säkerhet eller strida mot dess allmänna rättsprinciper eller andra väsentliga intressen (art. 2. b). Sverige har gjort ett förbehåll mot konventionen av den innebörden att en framställning dessutom kan avslås, om den gärning som framställningen avser inte är belagd med straff i svensk lag (prop. 1961:48 s. 6).

Vid konventionens ratificering gjorde Sverige vidare bl. a. det förbehållet att sådan rättshjälp som består i husrannsakan eller beslag för eftersökande av bevis inte skulle komma att lämnas från svensk sida. Efter tillkomsten av 1975 års lag om användning av vissa tvångsmedel på begäran av främmande stat har Sverige emellertid återtagit det förbehållet. För att husrannsakan eller beslag skall få ske på främmande stats begäran har Sverige dock ställt upp som villkor bl. a. att det aktuella brottet skall vara utlämningsbart enligt svensk lag.

I tilläggsprotokollet har, på motsvarande sätt som i tilläggsprotokollet till den europeiska utlämningskonventionen, huvudvikten lagts vid att sträcka ut rättshjälpskonventionens tillämpningsområde till de fiskaliska brotten. I enlighet härmed föreskrivs i protokollets art. 1 att konventionsstaterna inte skall utnyttja möjligheten att avslå en framställning om rättshjälp enbart på den grunden att den hänför sig till en gärning vilken den anmodade staten betraktar som ett fiskaliskt brott. Det föreligger emellertid inget hinder mot att avslå framställningen av annat skäl, t. ex. om det

skulle befinnas strida mot allmänna rättsprinciper att verkställa den här i landet.

Även i detta tilläggsprotokoll har uppmärksammats att vid de fiskaliska brotten särskilda problem kan uppstå när det gäller kravet på dubbel straffbarhet. I art. 2.1 föreskrivs därför att en konventionsstat, som har gjort verkställandet av en framställning om husrannsakan eller beslag beroende av att dubbel straffbarhet föreligger, i fråga om fiskaliskt brott skall anse det villkoret uppfyllt, om brottet är straffbart enligt den ansökande statens lag och motsvarar ett brott av samma natur enligt den anmodade statens lag. Framställningen får enligt art. 2.2 inte avslås på den grunden att den anmodade statens lag inte föreskriver samma slag av skatt eller annan påлага eller inte innehåller en reglering av samma slag beträffande skatt eller annan påлага, tull eller valuta som den anmodande statens lag. Regleringen ansluter sig sålunda här nära till de bestämmelser i ämnet som har tagits in i det andra tilläggsprotokollet till den europeiska utlämningskonventionen (se avsnitt 3).

Med hänsyn till vikten av att satsningen på bekämpandet av den ekonomiska brottsligheten effektiviseras står det enligt min mening klart att Sverige bör ta till vara möjligheterna att få till stånd ett vidgat mellanstatligt samarbete på området även när det gäller att skaffa fram bevisning och liknande åtgärder. Behovet av sådan rättshjälp mellan olika stater kan förutsättas öka i takt med den aktuella brottslighetens fortgående internationalisering. Jag förordar därför att Sverige tillträder artiklarna 1 och 2.

I de svenska författningar som reglerar frågan om rättshjälp åt främmande stater i brottmål finns f. n. inga begränsningar som tar sikte på brott av fiskalisk karaktär. När frågan om Sveriges tillträde till den europeiska rättshjälpkonventionen anmäldes för riksdagen framhöll dåvarande chefen för justitiedepartementet (prop. 1961:48 s. 5) att det borde ankomma på den svenska myndighet eller domstol som tar emot en framställning i ett sådant ärende att avgöra om den kan och bör bifallas. Med hänsyn till intresset av att från svensk sida kunna påräkna bistånd i utlandet i liknande mål borde därvid ömsesidighetssynpunkten beaktas.

Genom att ansluta sig till tilläggsprotokollet åtar sig Sverige emellertid under vissa förutsättningar en skyldighet att lämna rättshjälp även när fråga är om fiskaliskt brott. Art. 2 innebär vidare att Sverige, när framställningen avser beslag eller husrannsakan, skall anse kravet på dubbel straffbarhet vara uppfyllt, om den aktuella gärningen motsvarar ett brott av samma natur enligt vår lagstiftning.

För Sveriges del regleras frågan om husrannsakan och beslag som rättshjälp åt främmande stat av 1975 års lag om användning av vissa tvångsmedel på begäran av främmande stat. Såvitt gäller kravet på dubbel straffbarhet hänvisar denna lag (3 §) till 4 § första stycket första meningen allmänna utlämningslagen. Det innebär att gärningen måste motsvara ett brott, för vilket enligt svensk lag är stadgat fängelse i mer än ett år. I

enlighet med vad jag har framhållit i avsnitt 3 innebär detta att gärningen inte behöver direkt falla under någon brottsbeskrivning i svensk lag utan att det är tillräckligt att själva gärningstypen är kriminaliserad i vårt land. Därmed torde tilläggsprotokollet kunna tillträdas av Sverige utan att någon ändring behöver göras i 1975 års lag. I fråga om tolkningen av art. 2. 2 i protokollet får jag hänvisa till vad jag i föregående avsnitt har anfört om motsvarande bestämmelse i tilläggsprotokollet till den europeiska utlämningskonventionen.

Såvitt gäller framställning om bevisupptagning vid domstol innehåller protokollet ingen särskild regel som berör kravet på dubbel straffbarhet. Detta hänger samman med att konventionen inte räknar med att något sådant krav skall ställas upp från de anslutna staternas sida i annat fall än när det är fråga om husrannsakan eller bevisupptagning (art. 5). Sverige har emellertid som nämnts gjort ett generellt förbehåll om att framställning om rättshjälp skall kunna avslås, om den gärning som avses inte är belagd med straff enligt svensk lag. Att det förbehållet har gjorts beror på att, enligt 1 § första stycket andra meningen lagen om bevisupptagning åt utländsk domstol, sådan bevisupptagning inte får ske, när det är fråga om gärning som inte är belagd med straff i svensk lag.

Den nu berörda bestämmelsen i lagen om bevisupptagning åt utländsk domstol skiljer sig sålunda från motsvarande föreskrift i allmänna utlämningslagen på det sättet att den åtminstone enligt ordalagen kräver att den aktuella gärningen skall falla direkt under en svensk straffbestämmelse. Det ter sig något ovisst hur föreskriften bör tolkas. Sannolikt har avsikten inte varit att gå så långt i fråga om kravet på dubbel straffbarhet, att det för bifall till en framställning om bevisupptagning skall krävas att en svensk domstol skulle ha kunnat döma till straff för brottet. Med en sådan tolkning skulle en framställning om bevisupptagning beträffande ett fiskaliskt brott i främmande stat knappast någonsin kunna beviljas, eftersom en sådan gärning praktiskt taget aldrig torde vara straffbar även som brott mot svensk lagstiftning. I förarbetena till det aktuella lagrummet har emellertid frågan inte berörts. Det är därför under alla förhållanden något osäkert, om en svensk domstol har möjlighet att bifalla en framställning om bevisupptagning i det fallet att visserligen själva gärningstypen är kriminaliserad i Sverige men den tillämpliga svenska straffbestämmelsen inte direkt motsvarar den utländska bestämmelsen.

Vad som har sagts nu talar för att 1 § lagen om bevisupptagning åt utländsk domstol bör ändras i samband med Sveriges tillträde till protokollet i syfte att tolkningsproblem av nu berört slag skall förebyggas. Detta kan lämpligen ske genom att det i första stycket andra meningen föreskrivs att reglerna om bevisupptagning inte äger tillämpning, när fråga är om ansvar för gärning som ej motsvarar brott enligt svensk lag. Därmed kommer samma krav på dubbel straffbarhet som i allmänna utlämningslagen att ställas upp, dvs. det blir tillräckligt att den aktuella gärningstypen

är kriminaliserad i Sverige. En sådan anpassning av bevisupptagningslagen till vad som gäller om utlämning är enligt min mening sakligt motiverad även oberoende av frågan om Sveriges tillträde till protokollet. Jag förordar därför en ändring i denna lag av angiven innebörd. Det bör överlåtas åt regeringen att, när uppgift föreligger om tidpunkten för protokollets ikraftträdande, förordna att den aktuella lagändringen skall träda i kraft vid samma tidpunkt.

Den europeiska rättshjälpskonventionen gäller f. n. bara i fråga om processuella åtgärder och har sålunda inte tillämpning på delgivning av handlingar o. d. på verkställighetsstadiet (art. 1.2). Genom art. 3 i tilläggsprotokollet utvidgas emellertid konventionen till att gälla även viss rättshjälp som har anknytning till straffverkställighet. Artikeln skall i främsta rummet ses mot bakgrund av att det i vissa länder finns bestämmelser om att olika beslut på verkställighetsstadiet av kriminalvårdsmyndighet, övervakningsnämnd eller motsvarande organ skall delges den dömde för att bli gällande. Artikeln innebär att även delgivning av sådana beslut kommer att omfattas av konventionen.

Från svensk sida finns ingen anledning att ställa sig avvisande till en sådan utvidgning av konventionens tillämpningsområde. Jag förordar därför att Sverige tillträder artikeln i fråga. Det kan ske utan lagändring.

Ytterligare en utvidgning av konventionen har skett genom art. 4 i tilläggsprotokollet. Den kompletterar konventionens art. 22 som föreskriver att varje konventionsstats justitiedepartement minst en gång om året skall underrätta justitiedepartementet i annan konventionsstat om straffdomar och efterföljande åtgärder som har införts i straffregistret beträffande medborgare i den staten. Sverige har vid konventionens ratificering godtagit art. 22, varvid av tekniska skäl det förbehållet dock har gjorts att meddelande om efterföljande åtgärder inte lämnas. Vidare har från svensk sida meddelats att översändandet av straffdomsuppgifterna ankommer på utrikesdepartementet, till vilket också motsvarande utländska uppgifter bör sändas (prop. 1961: 48 s. 17).

Art. 4 i tilläggsprotokollet innebär att en stat som har tillhandagått med de underrättelser som nu avses också skall, på begäran i varje särskilt fall, översända avskrifter av de ifrågavarande domarna och besluten liksom eventuell annan information av intresse i sammanhanget. Syftet skall vara att bereda den främmande staten möjlighet att överväga om interna åtgärder från dess sida bör vidtas. Som exempel nämns i förarbetena körkortsåterkallelse. Den skriftväxling som blir aktuell skall äga rum mellan de berörda justitiedepartementen.

Det finns enligt min mening ingenting som talar emot att Sverige ansluter sig till denna artikel. Någon begränsning av underrättelseskylldigheten till att avse enbart straffdomar behöver inte göras, eftersom de tekniska svårigheter som kan föreligga att automatiskt översända beslut om andra verkställighetsåtgärder inte är för handen när det blir fråga om att lämna

information på särskild begäran. I överensstämmelse med vad som meddelats från svensk sida vid konventionens ratificering, kommer skriftväxling i ärenden av hithörande slag för Sveriges del att ankomma på utrikesdepartementet. I tilläggsprotokollets slutbestämmelser föreskrivs nämligen att de förbehåll som har gjorts mot rättshjälpskonventionen blir gällande också i fråga om protokollet.

Jag förordar i enlighet med vad som har sagts nu att Sverige tillträder det aktuella protokollet utan förbehåll.

5 Upprättade lagförslag

I enlighet med vad jag nu har anfört har inom justitiedepartementet upprättats förslag till

1. lag om ändring i lagen (1957: 668) om utlämning för brott,
2. lag om ändring i lagen (1946: 816) om bevisupptagning åt utländsk domstol.

Förslagen bör fogas till protokollet i detta ärende som *bilaga 3*¹.

6 Hemställan

Jag hemställer att lagrådets yttrande inhämtas över lagförslagen.

7 Beslut

Regeringen beslutar i enlighet med föredragandens hemställan.

¹ Bilagan har uteslutits här. Frånsett dagen för ikraftträdande såvitt gäller det under 2 angivna lagförslaget är bilagan likalydande med de förslag som är fogade till propositionen.

Second Additional Protocol to the European Convention on Extradition

The member States of the Council of Europe, signatory to this Protocol,

Desirous of facilitating the application of the European Convention on Extradition opened for signature in Paris on 13 December 1957 (hereinafter referred to as "the Convention") in the field of fiscal offences;

Considering it also desirable to supplement the Convention in certain other respects,

Have agreed as follows:

CHAPTER I

Article 1

Paragraph 2 of Article 2 of the Convention shall be supplemented by the following provision:

"This right shall also apply to offences which are subject only to pecuniary sanctions."

CHAPTER II

Article 2

Article 5 of the Convention shall be replaced by the following provisions:

"Fiscal offences"

1. For offences in connection with taxes, duties, customs and exchange, extradition shall take place between the Contracting Parties in accordance with the provisions of the Convention if the offence, under the law of the requested Party, corre-

Deuxième protocole additionnel à convention européenne d'extradition

Les Etats membres du Conseil de l'Europe, signataires du présent Protocole,

Désireux de faciliter l'application en matière d'infractions fiscales de la Convention européenne d'extradition ouverte à la signature à Paris le 13 décembre 1957 (ci-après dénommée « la Convention »);

Considérant également qu'il est opportun de compléter la Convention à certains autres égards,

Sont convenus de ce qui suit:

TITRE I

Article 1er

Le paragraphe 2 de l'article 2 de la Convention est complété par la disposition suivante:

« Cette faculté sera également applicable à des faits qui ne sont passibles que d'une sanction de nature pécuniaire. »

TITRE II

Article 2

L'article 5 de la Convention est remplacé par les dispositions suivantes:

« Infractions fiscales »

1. En matière de taxes et impôts, de douane et de change, l'extradition sera accordée entre les Parties Contractantes, conformément aux dispositions de la Convention, pour les faits qui correspondent, selon la loi de la Partie requise, à une

Andra tilläggsprotokollet till den europeiska utlämningskonventionen

Signatärstaterna, medlemmar av Europarådet,

vilka önskar underlätta tillämpningen av den europeiska utlämningskonventionen, öppnad för undertecknande i Paris den 13 december 1957 (härefter kallad "konventionen"), i fråga om fiskala brott,

vilka också finner det önskvärt att komplettera konventionen i vissa andra hänseenden,

har överenskommit om följande.

KAPITEL I

Artikel 1

Konventionens artikel 2 punkt 2 skall kompletteras med följande bestämmelse:

"Denna rätt föreligger också i fråga om brott på vilka endast ekonomiska sanktioner kan följa."

KAPITEL II

Artikel 2

Konventionens artikel 5 skall ersättas av följande bestämmelser:

"Fiskaliska brott"

1. För brott mot lagstiftningen angående skatter och andra pålagor samt tullar och valutatransaktioner skall utlämning ske mellan de avtalslutande parterna enligt bestämmelserna i denna konvention, om brottet enligt den anmodade statens lag

sponds to an offence of the same nature.

2. Extradition may not be refused on the ground that the law of the requested Party does not impose the same kind of tax or duty or does not contain a tax, duty, customs or exchange regulation of the same kind as the law of the requesting Party."

CHAPTER III

Article 3

The Convention shall be supplemented by the following provisions:

"Judgments in absentia

1. When a Contracting Party requests from another Contracting Party the extradition of a person for the purpose of carrying out a sentence or detention order imposed by a decision rendered against him in absentia, the requested Party may refuse to extradite for this purpose if, in its opinion, the proceedings leading to the judgment did not satisfy the minimum rights of defence recognised as due to everyone charged with criminal offence. However, extradition shall be granted if the requesting Party gives an assurance considered sufficient to guarantee to the person claimed the right to a retrial which safeguards the rights of defence. This decision will authorise the requesting Party either to enforce the judgment in question if the convicted person does not make an opposition or, if he does, to take proceedings against the person extradited.

infraction de même nature.

2. L'extradition ne pourra être refusée pour le motif que la législation de la Partie requise n'impose pas le même type de taxes ou d'impôts, ou ne contient pas le même type de réglementation en matière de taxes et impôts, de douane et de change que la législation de la Partie requérante. »

TITRE III

Article 3

La Convention est complétée par les dispositions suivantes :

« Jugements par défaut

1. Lorsqu'une Partie Contractante demande à une autre Partie Contractante l'extradition d'une personne aux fins d'exécution d'une peine ou d'une mesure de sûreté prononcée par une décision rendue par défaut à son encontre, la Partie requise peut refuser d'extrader à cette fin si, à son avis, la procédure de jugement n'a pas satisfait aux droits minimums de la défense reconnus à toute personne accusée d'une infraction. Toutefois, l'extradition sera accordée si la Partie requérante donne des assurances jugées suffisantes pour garantir à la personne dont l'extradition est demandée le droit à une nouvelle procédure de jugement qui sauvegarde les droits de la défense. Cette décision autorise la Partie requérante soit à exécuter le jugement en question si le condamné ne fait pas opposition, soit à poursuivre l'extradé dans le cas contraire.

motsvarar ett brott av samma natur.

2. Utlämning får ej vägras på den grunden att den anmodade partens lag inte föreskriver samma slag av skatt eller annan påлага eller inte innehåller en reglering av samma slag beträffande skatt eller annan påлага, tull eller valuta som den ansökande partens lag."

KAPITEL III

Artikel 3

Konventionen skall kompletteras med följande bestämmelser:

"Utevarodomar

1. Begär en avtalslutande part av en annan sådan part utlämning för verkställighet av ett straff eller en frihetsberövande skyddsåtgärd som beslutats genom en dom in absentia (utevarodom), får den anmodade parten vägra utlämning om, enligt dess åsikt, rättegången inte har tillgodosett de minimirättigheter till försvar vilka anses höra tillkomma var och en som åtalas för ett brott. Utlämning skall emellertid ändå beviljas, om den ansökande parten lämnar en försäkran, som bedöms innebära tillräcklig garanti för att den som begärs utlämnad får rätt till ny domstolsprövning och därvid tillförsäkras rätten till försvar. Ett sådant beslut ger den ansökande parten rätt att antingen verkställa domen, om den dömde ej för särskild talan (opposition) mot denna, eller också, om han för sådan talan, anställa rättegång mot honom.

2. When the requested Party informs the person whose extradition has been requested of the judgment rendered against him in absentia, the requesting Party shall not regard this communication as a formal notification for the purposes of the criminal procedure in that State."

CHAPTER IV

Article 4

The Convention shall be supplemented by the following provisions:

"Amnesty

Extradition shall not be granted for an offence in respect of which an amnesty has been declared in the requested State and which that State had competence to prosecute under its own criminal law."

CHAPTER V

Article 5

Paragraph 1 of Article 12 of the Convention shall be replaced by the following provisions:

"The request shall be in writing and shall be addressed by the Ministry of Justice of the requesting Party to the Ministry of Justice of the requested Party; however, use of the diplomatic channel is not excluded. Other means of communication may be arranged by direct agreement between two or more Parties."

CHAPTER VI

Article 6

1. This Protocol shall be open to signature by the member States of the Council of Europe which have

2. Lorsque la Partie requise communique à la personne dont l'extradition est demandée la décision rendue par défaut à son encontre, la Partie requérante ne considérera pas cette communication comme une notification entraînant des effets à l'égard de la procédure pénale dans cet Etat. »

TITRE IV

Article 4

La Convention est complétée par les dispositions suivantes :

« Amnistie

L'extradition ne sera pas accordée pour une infraction couverte par l'amnistie dans l'Etat requis si celui-ci avait compétence pour poursuivre cette infraction selon sa propre loi pénale. »

TITRE V

Article 5

Le Paragraphe 1 de l'article 12 de la Convention est remplacé par les dispositions suivantes :

« La requête sera formulée par écrit et adressée par le Ministère de la Justice de la Partie requérante au Ministère de la Justice de la Partie requise; toutefois, la voie diplomatique n'est pas exclue. Une autre voie pourra être convenue par arrangement direct entre deux ou plusieurs Parties. »

TITRE VI

Article 6

1. Le présent Protocole est ouvert à la signature des États membres du Conseil de l'Europe qui ont signé la

2. Om den anmodade parten underrättar den som begärs utlämnad om utevarodomen, skall den ansökande parten inte anse denna underrättelse utgöra en sådan delgivning som avses i den statens lagstiftning om rättegång i brottmål."

KAPITEL IV

Artikel 4

Konventionen skall kompletteras med följande bestämmelser:

"Amnesti

Utlämning skall inte beviljas för ett brott beträffande vilket den anmodade staten har meddelat amnesti, om den staten hade behörighet att låta åtala brottet enligt sin egen strafflag."

KAPITEL V

Artikel 5

Konventionens artikel 12 punkt 1 skall ersättas av följande bestämmelser:

"Framställningen skall göras skriftligen och sändas från justitieministeriet i den ansökande staten till justitieministeriet i den anmodade staten; överlämnande på diplomatisk väg är dock inte uteslutet. Om andra sätt för överlämnandet kan överenskommas genom avtal direkt mellan två eller flera parter."

KAPITEL VI

Artikel 6

1. Detta protokoll är öppet för undertecknande av de medlemsstater i Europarådet som har undertecknat kon-

signed the Convention. It shall be subject to ratification, acceptance or approval. Instruments of ratification, acceptance or approval shall be deposited with the Secretary General of the Council of Europe.

2. The Protocol shall enter into force 90 days after the date of the deposit of the third instrument of ratification, acceptance or approval.

3. In respect of a signatory State ratifying, accepting or approving subsequently, the Protocol shall enter into force 90 days after the date of the deposit of its instrument of ratification, acceptance or approval.

4. A member State of the Council of Europe may not ratify, accept or approve this Protocol without having, simultaneously or previously, ratified the Convention.

Article 7

1. Any State which has acceded to the Convention may accede to this Protocol after the Protocol has entered into force.

2. Such accession shall be effected by depositing with the Secretary general of the Council of Europe an instrument of accession which shall take effect 90 days after the date of its deposit.

Article 8

1. Any state may, at the time of signature or when depositing its instrument of ratification, acceptance, approval or accession, specify the territory or territories to which this Protocol shall apply.

Convention. Il sera soumis à ratification, acceptation ou approbation. Les instruments de ratification, d'acceptation ou d'approbation seront déposés près le Secrétaire Général du Conseil de l'Europe.

2. Le Protocole entrera en vigueur 90 jours après la date du dépôt du troisième instrument de ratification, d'acceptation ou d'approbation.

3. Il entrera en vigueur à l'égard de tout Etat signataire qui le ratifiera, l'acceptera ou l'approuvera ultérieurement, 90 jours après la date du dépôt de son instrument de ratification, d'acceptation ou d'approbation.

4. Un Etat membre du Conseil de L'Europe ne peut ratifier, accepter ou approuver le présent Protocole sans avoir simultanément ou antérieurement ratifié la Convention.

Article 7

1. Tout Etat qui a adhéré à la Convention peut adhérer au présent Protocole après l'entrée en vigueur de celui-ci.

2. L'adhésion s'effectuera par le dépôt, pres le Secrétaire Général du Conseil de l'Europe, d'un instrument d'adhésion qui prendra effet 90 jours après la date de son dépôt.

Article 8

1. Tout Etat peut, au moment de la signature ou au moment du dépôt de son instrument de ratification, d'acceptation, d'approbation ou d'adhésion, désigner le ou les territoires auxquels s'appliquera le présent Protocole.

ventionen. Det skall ratificeras, godtagas eller godkännas. Instrument rörande ratifikation, godtagande eller godkännande skall deponeras hos Europarådets generalsekreterare.

2. Protokollet träder i kraft 90 dagar efter den dag då det tredje instrumentet rörande ratifikation, godtagande eller godkännande har deponerats.

3. I förhållande till signatärstat som därefter ratificerar, godtager eller godkänner protokollet träder det i kraft 90 dagar efter den dag då dess instrument rörande ratifikation, godtagande eller godkännande har deponerats.

4. Medlemsstat i Europarådet får inte ratificera, godtaga eller godkänna protokollet utan att den samtidigt eller tidigare ratificerat konventionen.

Artikel 7

1. Stat som har anslutit sig till konventionen får ansluta sig till protokollet sedan detta har trätt i kraft.

2. Sådan anslutning skall ske genom deponering hos Europarådets generalsekreterare av ett anslutningsinstrument och träder i kraft 90 dagar efter deponeringen.

Artikel 8

1. Stat kan vid undertecknandet eller vid deponeringen av sitt instrument rörande ratifikation, godtagande, godkännande eller anslutning närmare ange det eller de områden beträffande vilka konventionen skall tillämpas.

2. Any State may, when depositing its instrument of ratification, acceptance, approval or accession or at any later date, by declaration addressed to the Secretary General of the Council of Europe, extend this Protocol to any other territory or territories specified in the declaration and for whose international relations it is responsible or on whose behalf it is authorised to give undertakings.

3. Any declaration made in pursuance of the preceding paragraph may, in respect of any territory mentioned in such declaration, be withdrawn by means of a notification addressed to the Secretary General of the Council of Europe. Such withdrawal shall take effect six months after the date of receipt by the Secretary General of the Council of Europe of the notification.

Article 9

1. Reservations made by a State to a provision of the Convention shall be applicable also to this Protocol, unless that State otherwise declares at the time of signature or when depositing its instrument of ratification, acceptance, approval or accession.

2. Any State may, at the time of signature or when depositing its instrument of ratification, acceptance, approval or accession, declare that it reserves the right:

a. not to accept Chapter I;

b. not to accept Chapter

2. Tout Etat peut, au moment du dépôt de son instrument de ratification, d'acceptation, d'approbation ou d'adhésion, ou à tout autre moment par la suite, étendre l'application du présent Protocole, par déclaration adressée au Secrétaire Général du Conseil de l'Europe, à tout autre territoire désigné dans la déclaration et dont il assure les relations internationales ou pour lequel il est habilité à stipuler.

3. Toute déclaration faite en vertu du paragraphe précédent pourra être retirée, en ce qui concerne tout territoire désigné dans cette déclaration, par notification adressée au Secrétaire Général du Conseil de l'Europe. Le retrait prendra effet six mois après la date de réception de la notification par le Secrétaire Général du Conseil de l'Europe.

Article 9

1. Les réserves formulées par un Etat concernant une disposition de la Convention s'appliqueront également au présent Protocole, à moins que cet Etat n'exprime l'intention contraire au moment de la signature ou au moment du dépôt de son instrument de ratification, d'acceptation, d'approbation ou d'adhésion.

2. Tout Etat peut, au moment de la signature ou au moment du dépôt de son instrument de ratification, d'acceptation, d'approbation ou d'adhésion, déclarer qu'il se réserve le droit:

a. de ne pas accepter le Titre I;

b. de ne pas accepter le

2. Stat kan vid deponeringen av instrument rörande ratifikation, godtagande, godkännande eller anslutning eller vid vilken som helst senare tidpunkt genom förklaring till Europarådets generalsekreterare utsträcka protokollets tillämpning till annat område som anges i förklaringen och för vars internationella förbindelser staten svarar eller för vilket den äger sluta avtal.

3. Förklaring som avgivits enligt föregående stycke kan beträffande varje i förklaringen angivet område återtagas genom ett meddelande ställt till Europarådets generalsekreterare. Sådant återtagande träder i kraft sex månader från det att Europarådets generalsekreterare mottog meddelandet.

Artikel 9

1. Har en stat gjort förbehåll mot någon av konventionens bestämmelser, gäller förbehållet också i fråga om detta protokoll, om staten inte meddelar förklaring av annat innehåll vid undertecknandet eller när instrumentet rörande ratifikation, godtagande, godkännande eller anslutning deponeras.

2. Stat kan vid undertecknandet eller vid deponeringen av sitt instrument rörande ratifikation, godtagande, godkännande eller anslutning förklara att den förbehåller sig rätten att

a. inte godtaga kapitel I;

b. inte godtaga kapitel II

II, or to accept it only in respect of certain offences or certain categories of the offences referred to in Article 2;

c. not to accept Chapter III, or to accept only paragraph 1 of Article 3;

d. not to accept Chapter IV;

e. not to accept Chapter V.

3. Any Contracting Party may withdraw a reservation it has made in accordance with the foregoing paragraph by means of a declaration addressed to the Secretary General of the Council of Europe which shall become effective as from the date of its receipt.

4. A Contracting Party which has applied to this Protocol a reservation made in respect of a provision of the Convention or which has made a reservation in respect of a provision of this Protocol may not claim the application of that provision by another Contracting Party; it may, however, if its reservation is partial or conditional, claim the application of that provision in so far as it has itself accepted it.

5. No other reservation may be made to the provisions of this Protocol.

Article 10

The European Committee on Crime Problems of the Council of Europe shall be kept informed regarding the application of this Protocol and shall do whatever is needful to facilitate a friendly settlement of any difficulty

Titre II, ou de l'accepter seulement en ce qui concerne certaine infractions ou catégories d'infractions visées par l'article 2 ;

c. de ne pas accepter le Titre III, ou de n'accepter que le paragraphe 1 de l'article 3 ;

d. de ne pas accepter le Titre IV ;

e. de ne pas accepter le Titre V.

3. Toute Partie Contractante qui a formulé une réserve en vertu du paragraphe précédent peut la retirer au moyen d'une déclaration adressée au Secrétaire Général du Conseil de l'Europe et qui prendra effet à la date de sa réception.

4. Une Partie Contractante qui a appliqué au présent protocole une réserve formulée au sujet d'une disposition de la Convention ou qui a formulé une réserve au sujet d'une disposition du présent protocole ne peut prétendre à l'application de cette disposition par une autre Partie Contractante ; toutefois, elle peut, si la réserve est partielle ou conditionnelle, prétendre à l'application de cette disposition dans la mesure où elle l'a acceptée.

5. Aucune autre réserve n'est admise aux dispositions du présent Protocole.

Article 10

Le Comité Européen pour les Problèmes Criminels du Conseil de l'Europe suivra l'exécution du présent Protocole et facilitera autant que de besoin le règlement amiable de toute difficulté à laquelle l'exécution du Proto-

eller godtaga det endast beträffande vissa av de brott eller brottskategorier som avses i artikel 2 ;

c. inte godtaga kapitel III eller att godtaga endast punkt 1 av artikel 3 ;

d. inte godtaga kapitel IV ;

e. inte godtaga kapitel V.

3. Fördragsslutande part som har gjort förbehåll enligt föregående punkt kan återtaga förbehållet genom en till Europarådets generalsekretärare ställd förklaring, som blir gällande från dagen för mottagandet.

4. Fördragsslutande part som har låtit ett förbehåll mot en bestämmelse i konventionen bli gällande också i fråga om detta protokoll eller som har gjort förbehåll mot bestämmelse i detta protokoll får ej göra anspråk på tillämpning av den bestämmelsen av annan avtalslutande part; däremot kan den, om förbehållet gäller delvis eller på vissa villkor, göra anspråk på tillämpning av bestämmelsen i den utsträckning staten själv har godkänt densamma.

5. Inga andra förbehåll får göras mot bestämmelserna i detta protokoll.

Artikel 10

Europarådets kommitté för brottslighetsfrågor skall hållas underrättad om tillämpningen av detta protokoll och skall göra vad som behövs för att underlätta en vänskaplig lösning av varje svårighet som kan uppstå vid

which may arise out of its execution.

Article 11

1. Any Contracting Party may, in so far as it is concerned, denounce this Protocol by means of a notification addressed to the Secretary General of the Council of Europe.

2. Such denunciation shall take effect six months after the date of receipt by the Secretary General of such notification.

3. Denunciation of the Convention entails automatically denunciation of this Protocol.

Article 12

The Secretary General of the Council of Europe shall notify the member States of the Council and any State which has acceded to the Convention of:

a. any signature of this Protocol;

b. any deposit of an instrument of ratification, acceptance, approval or accession;

c. any date of entry into force of this Protocol in accordance with Articles 6 and 7;

d. any declaration received in pursuance of the provisions of paragraphs 2 and 3 of Article 8;

e. any declaration received in pursuance of the provisions of paragraph 1 of Article 9;

f. any reservation made in pursuance of the provisions of paragraph 2 of Article 9;

g. the withdrawal of any reservation carried out in pursuance of the provisions of paragraph 3 of Article 9;

cole donnerait lieu.

Article 11

1. Toute Partie Contractante pourra, en ce qui la concerne, dénoncer le présent Protocole en adressant une notification au Secrétaire Général du Conseil de l'Europe.

2. La dénonciation prendra effet six mois après la date de réception de la notification par le Secrétaire Général.

3. La dénonciation de la Convention entraîne automatiquement la dénonciation du présent Protocole.

Article 12

Le Secrétaire Général du Conseil de l'Europe notifiera aux Etats membres du Conseil et à tout Etat ayant adhéré à la Convention :

a. toute signature du présent Protocole ;

b. le dépôt de tout instrument de ratification, d'acceptation, d'approbation ou d'adhésion ;

c. toute date d'entrée en vigueur du présent protocole conformément à ses articles 6 et 7 ;

d. toute déclaration reçue en application des dispositions des paragraphes 2 et 3 de l'article 8 ;

e. toute déclaration reçue en application des dispositions du paragraphe 1 de l'article 9 ;

f. toute réserve formulée en application des dispositions du paragraphe 2 de l'article 9 ;

g. le retrait de toute réserve effectué en application des dispositions du paragraphe 3 de l'article 9 ;

tillämpningen.

Artikel 11

1. Avtals Slutande stat kan för sitt vidkommande uppsäga detta protokoll genom underrättelse till Europarådets generalsekreterare.

2. Uppsägningen träder i kraft sex månader efter den dag då generalsekreteraren mottog underrättelsen.

3. Uppsägning av konventionen innebär automatiskt uppsägning av detta protokoll.

Artikel 12

Europarådets generalsekreterare skall underrätta rådets medlemsstater och varje stat som har anslutit sig till konventionen om

a. undertecknande av detta protokoll;

b. deponering av ratifikations-, godtagande-, godkännande- eller anslutningsinstrument;

c. dagar för protokollets ikraftträdande enligt artiklarna 6 och 7;

d. förklaring enligt artikel 8 punkt 2 och 3;

e. förklaring enligt artikel 9 punkt 1;

f. förbehåll enligt artikel 9 punkt 2;

g. återtagande av förbehåll enligt artikel 9 punkt 3;

h. any notification received in pursuance of the provisions of Article 11 and the date on which denunciation takes effect.

In witness whereof the undersigned, being duly authorised thereto, have signed this Protocol.

Done at Strasbourg, this 17 day of March 1978, in English and in French, both texts being equally authoritative, in a single copy which shall remain deposited in the archives of the Council of Europe. The Secretary General of the Council of Europe shall transmit certified copies to each of the signatory and acceding States.

h. toute notification reçue en application des dispositions de l'article 11 et la date à laquelle la dénonciation prendra effet.

En foi de quoi, les soussignés, dûment autorisés à cet effet, ont signé le présent Protocole.

Fait à Strasbourg, le 17 mars 1978, en français et en anglais, les deux textes faisant également foi, en un seul exemplaire qui sera déposé dans les archives du Conseil de l'Europe. Le Secrétaire Général du Conseil de l'Europe en communiquera copie certifiée conforme à chacun des Etats signataires et adhérents.

h. underrättelse enligt artikel 11 och dagen då uppsägningen träder i kraft.

Till bekräftelse varpå undertecknade, därtill vederbörligen bemyndigade, har underskrivit denna konvention.

Som skedde i Strasbourg den 17 mars 1978 på engelska och franska, vilka båda texter äger lika vitsord, i ett exemplar, som skall förvaras i Europarådets arkiv. Europarådets generalsekreterare skall översända bestyrkt avskrift därav till de undertecknande eller anslutna staterna.

Additional Protocol to the European Convention on Mutual Assistance in Criminal Matters

The member States of the Council of Europe, signatory to this Protocol,

Desirous of facilitating the application of the European Convention on Mutual Assistance in Criminal Matters opened for signature in Strasbourg on 20 April 1959 (hereinafter referred to as "the Convention") in the field of fiscal offences;

Considering it also desirable to supplement the Convention in certain other respects,

Have agreed as follows:

CHAPTER I

Article 1

The Contracting Parties shall not exercise the right provided for in Article 2 (a) of the Convention to refuse assistance solely on the ground that the request concerns an offence which the requested Party considers a fiscal offence.

Article 2

1. In the case where a Contracting Party has made the execution of letters rogatory for search or seizure of property dependent on the condition that the offence motivating the letters rogatory is punishable under both the law of the requesting Party and the law of the requested Party, this condition shall be fulfilled, as regards fiscal

Protocole additionnel à la convention européenne d'entraide judiciaire en matière pénale

Les Etats membres du Conseil de l'Europe, signataires du présent Protocole,

Désireux de faciliter l'application en matière d'infractions fiscales de la Convention européenne d'entraide judiciaire en matière pénale ouverte à la signature à Strasbourg le 20 avril 1959 (ci-après dénommée « la Convention »);

Considérant également qu'il est opportun de compléter ladite Convention à certains autres égards,

Sont convenus de ce qui suit :

TITRE I

Article 1er

Les Parties Contractantes n'exerceront pas le droit prévu à l'article 2. a de la Convention de refuser l'entraide judiciaire pour le seul motif que la demande se rapporte à une infraction que la Partie requise considère comme une infraction fiscale.

Article 2

1. Dans le cas où une Partie Contractante s'est réservée la faculté de soumettre l'exécution des commissions rogatoires aux fins de perquisition ou saisie d'objets à la condition que l'infraction motivant la commission rogatoire soit punissable selon la loi de la Partie requérante et de la Partie requise, cette condition sera remplie en ce

Tilläggsprotokoll till den europeiska konventionen om inbördes rättshjälp i brottsmål

Signatärstaterna, medlemmar av Europarådet,

vilka önskar underlätta tillämpningen av den europeiska konventionen om inbördes rättshjälp i brottsmål, öppnad för undertecknande i Strasbourg den 20 april 1959 (härefter kallad "konventionen"), i fråga om fiskaliska brott,

vilka också finner det önskvärt att komplettera konventionen i vissa andra hänseenden,

har överenskommit om följande.

KAPITEL I

Artikel 1

De avtalslutande parterna skall inte utnyttja rätten enligt konventionens artikel 2 (a) att avslå en framställning om rättshjälp enbart på den grunden att den hänför sig till en gärning, vilken den anmodade parten betraktar som fiskaliskt brott.

Artikel 2

1. För det fall att en avtalslutande part har gjort verkställandet av en framställning om husrannsakan eller beslag beroende av att den gärning som har föranlett framställningen skall vara straffbar enligt både den ansökande och den anmodade partens lag, skall detta villkor såvitt avser fiskaliska brott anses uppfyllt, om brott

offences, if the offence is punishable under the law of the requesting Party and corresponds to an offence of the same nature under the law of the requested Party.

2. The request may not be refused on the ground that the law of the requested Party does not impose the same kind of tax or duty, or does not contain a tax, duty, customs and exchange regulation of the same kind as the law of the requesting Party.

CHAPTER II

Article 3

The Convention shall also apply to:

- a. the service of documents concerning the enforcement of a sentence, the recovery of a fine or the payment of costs of proceedings;
- b. measures relating to the suspension of pronouncement of a sentence or of its enforcement, to conditional release, to deferment of the commencement of the enforcement of a sentence or to the interruption of such enforcement.

CHAPTER III

Article 4

Article 22 of the Convention shall be supplemented by the following text, the original Article 22 of the Convention becoming paragraph 1 and the below-mentioned provisions becoming paragraph 2:

''2. Furthermore, any Contracting Party which has supplied the above-mentioned information shall communicate to the Party

qui concerne les infractions fiscales, si l'infraction est punissable selon la loi de la Partie requérante et correspond à une infraction de même nature selon la loi de la Partie requise.

2. La demande ne pourra être rejetée pour le motif que la législation de la Partie requise n'impose pas le même type de taxes ou impôts, ou ne contient pas le même type de réglementation en matière de taxes et impôts, de douane et de change que la législation de la Partie requérante.

TITRE II

Article 3

La Convention s'appliquera également :

- a. à la notification des actes visant l'exécution d'une peine, le recouvrement d'une amende ou le paiement des frais de procédure;
- b. aux mesures relatives au sursis au prononcé d'une peine ou à son exécution, à la libération conditionnelle, au renvoi du début d'exécution de la peine ou à l'interruption de son exécution.

TITRE III

Article 4

L'article 22 de la Convention est complété par le texte suivant, l'article 22 original de la Convention constituant le paragraphe 1 et les dispositions ci-après le paragraphe 2 :

« 2. En outre, toute Partie Contractante qui a donné les avis précités communiquera à la Partie intéressée, sur sa demande, dans des cas parti-

tet är straffbart enligt den ansökande partens lag och motsvarar ett brott av samma natur enligt den anmodade partens lag.

2. Framställningen får inte avslås på den grunden att den anmodade partens lag inte föreskriver samma slag av skatt eller annan påлага eller inte innehåller en reglering av samma slag beträffande skatt eller annan påлага, tull eller valuta som den anmodande partens lag.

KAPITEL II

Artikel 3

Konventionen skall också äga tillämpning på

- a. översändande av handlingar angående verkställighet av straff, uppbörd av böter eller betalning av rättegångskostnader;
- b. åtgärder som rör villkorligt anstånd med ådömande eller verkställighet av påföljd eller uppskjutande eller avbrytande av sådan verkställighet.

KAPITEL III

Artikel 4

Konventionens artikel 22 skall kompletteras med följande text, varvid den ursprungliga artikel 22 blir punkt 1 och följande bestämmelser punkt 2:

''2. Dessutom skall avslutande part, vilken har tillhandagått med underrättelser som nämnts ovan, på begäran av den andra berör-

concerned, on the latter's request in individual cases, a copy of the convictions and measures in question as well as any other information relevant thereto in order to enable it to consider whether they necessitate any measures at national level. This communication shall take place between the Ministries of Justice concerned."

CHAPTER IV

Article 5

1. This Protocol shall be open to signature by the member States of the Council of Europe which have signed the Convention. It shall be subject to ratification, acceptance or approval. Instruments of ratification, acceptance or approval shall be deposited with the Secretary General of the Council of Europe.

2. The Protocol shall enter into force 90 days after the date of the deposit of the third instrument of ratification, acceptance or approval.

3. In respect of a signatory State ratifying, accepting or approving subsequently, the Protocol shall enter into force 90 days after the date of the deposit of its instrument of ratification, acceptance or approval.

4. A member State of the Council of Europe may not ratify, accept or approve this Protocol without having, simultaneously or previously, ratified the Convention.

Article 6

1. Any State which has acceded to the Convention

culiers, copie des sentences et mesures dont il s'agit, ainsi que tout autre renseignement s'y référant, pour lui permettre d'examiner si elles requièrent des mesures sur le plan interne. Cette communication se fera entre les Ministères de la Justice intéressés.»

TITRE IV

Article 5

1. Le présent Protocole est ouvert à la signature des Etats membres du Conseil de l'Europe qui ont signé la Convention. Il sera soumis à ratification, acceptation ou approbation. Les instruments de ratification, d'acceptation ou d'approbation seront déposés près le Secrétaire Général du Conseil de l'Europe.

2. Le Protocole entrera en vigueur 90 jours après la date du dépôt du troisième instrument de ratification, d'acceptation ou d'approbation.

3. Il entrera en vigueur à l'égard de tout Etat signataire qui le ratifiera, l'acceptera ou l'approuvera ultérieurement 90 jours après la date du dépôt de son instrument de ratification, d'acceptation ou d'approbation.

4. Un Etat membre du Conseil de l'Europe ne peut ratifier, accepter ou approuver le présent Protocole sans avoir simultanément ou antérieurement ratifié la Convention.

Article 6

1. Tout Etat qui a adhéré à la Convention peut adhérer

da parten i särskilda fall till denna översända avskrift av de ifrågavarande domarna eller besluten liksom annan information som hänför sig härtill i syfte att bereda parten möjlighet att överväga om interna åtgärder från dess sida erfordras. Denna skrivväxling skall äga rum mellan de berörda justitieministerierna."

KAPITEL IV

Artikel 5

1. Detta protokoll är öppet för undertecknande av de medlemsstater i Europarådet som har undertecknat konventionen. Det skall ratificeras, godtagas eller godkännas. Instrument rörande ratifikation, godtagande eller godkännande skall deponeras hos Europarådets generalsekreterare.

2. Protokollet träder i kraft 90 dagar efter den dag då det tredje instrumentet rörande ratifikation, godtagande eller godkännande har deponerats.

3. I förhållande till signatarstat som därefter ratificerar, godtager eller godkänner protokollet träder det i kraft 90 dagar efter den dag då dess instrument rörande ratifikation, godtagande eller godkännande har deponerats.

4. Medlemsstat i Europarådet får inte ratificera, godtaga eller godkänna protokollet utan att den samtidigt eller tidigare ratificerat konventionen.

Artikel 6

1. Stat som har anslutit sig till konventionen får ansluta

may accede to this Protocol after the Protocol has entered into force.

2. Such accession shall be effected by depositing with the Secretary General of the Council of Europe an instrument of accession which shall take effect 90 days after the date of its deposit.

Article 7

1. Any State may, at the time of signature or when depositing its instrument of ratification, acceptance, approval or accession, specify the territory or territories to which this Protokoll shall apply.

2. Any State may, when depositing its instrument of ratification, acceptance, approval or accession or at any later date, by declaration addressed to the Secretary General of the Council of Europe, extend this Protocol to any other territory or territories specified in the declaration and for whose international relations it is responsible or on whose behalf it is authorised to give undertakings.

3. Any declaration made in pursuance of the preceding paragraph may, in respect of any territory mentioned in such declaration, be withdrawn by means of a notification addressed to the Secretary General of the Council of Europe. Such withdrawal shall take effect six months after the date of receipt by the Secretary General of the Council of Europe of the notification.

au présent Protocole après l'entrée en vigueur de celui-ci.

2. L'adhésion s'effectuera par le dépôt, près le Secrétaire Général du Conseil de l'Europe, d'un instrument d'adhésion qui prendra effet 90 jours après la date de son dépôt.

Article 7

1. Tout Etat peut, au moment de la signature ou au moment du dépôt de son instrument de ratification, d'acceptation, d'approbation ou d'adhésion, désigner le ou les territoires auxquels s'appliquera le présent Protocole.

2. Tout Etat peut, au moment du dépôt de son instrument de ratification, d'acceptation, d'approbation ou d'adhésion, ou à tout autre moment par la suite, étendre l'application du présent Protocole, par déclaration adressée au Secrétaire Général du Conseil de l'Europe, à tout autre territoire désigné dans la déclaration et dont il assure les relations internationales ou pour lequel il est habilité à stipuler.

3. Toute déclaration faite en vertu du paragraphe précédent pourra être retirée, en ce qui concerne tout territoire désigné dans cette déclaration, par notification adressée au Secrétaire Général du Conseil de l'Europe. Le retrait prendra effet six mois après la date de réception de la notification par le Secrétaire Général du Conseil de l'Europe.

sig till protokollet sedan detta har trätt i kraft.

2. Sådan anslutning skall ske genom deponering hos Europarådets generalsekretärare av ett anslutningsinstrument och träder i kraft 90 dagar efter deponeringen.

Artikel 7

1. Stat kan vid undertecknandet eller vid deponeringen av sitt instrument rörande ratifikation, godtagande, godkännande eller anslutning närmare ange det eller de områden beträffande vilka konventionen skall tillämpas.

2. Stat kan vid deponeringen av instrument rörande ratifikation, godtagande, godkännande eller anslutning eller vid vilken som helst senare tidpunkt genom förklaring till Europarådets generalsekretärare utsträcka protokollets tillämpning till annat område som anges i förklaringen och för vars internationella förbindelser staten svarar eller för vilket den äger sluta avtal.

3. Förklaring som avgivits enligt föregående stycke kan beträffande varje i förklaringen angivet område återtagas genom ett meddelande ställt till Europarådets generalsekretärare. Sådant återtagande träder i kraft sex månader från det att Europarådets generalsekretärare motget meddelandet.

Article 8

1. Reservations made by a Contracting Party to a provision of the Convention shall be applicable also to this Protocol, unless that Party otherwise declares at the time of signature or when depositing its instrument of ratification, acceptance, approval or accession. The same shall apply to the declarations made by virtue of Article 24 of the Convention.

2. Any State may, at the time of signature or when depositing its instrument of ratification, acceptance, approval or accession, declare that it reserves the right:

a. not to accept Chapter I, or to accept it only in respect of certain offences or certain categories of the offences referred to in Article 1, or not to comply with letters rogatory for search or seizure of property in respect of fiscal offences;

b. not to accept Chapter II;

c. not to accept Chapter III.

3. Any Contracting Party may withdraw a declaration it has made in accordance with the foregoing paragraph by means of a declaration addressed to the Secretary General of the Council of Europe which shall become effective as from the date of its receipt.

4. A Contracting Party which has applied to this Protocol a reservation made in respect of a provision of the Convention or which has

Article 8

1. Les réserves formulées par une Partie Contractante concernant une disposition de la Convention s'appliqueront également au présent Protocole, à moins que cette Partie n'exprime l'intention contraire au moment de la signature ou au moment du dépôt de son instrument de ratification, d'acceptation, d'approbation ou d'adhésion. Il en sera de même pour les déclarations faites en vertu de l'article 24 de la Convention.

2. Tout Etat peut, au moment de la signature ou au moment du dépôt de son instrument de ratification, d'acceptation, d'approbation ou d'adhésion, déclarer qu'il se réserve le droit :

a. de ne pas accepter le Titre I, ou de l'accepter seulement en ce qui concerne certaines infractions ou catégories d'infractions visées par l'article 1, ou de ne pas exécuter les commissions rogatoires aux fins de perquisition ou saisie d'objets en matière d'infractions fiscales ;

b. de ne pas accepter le Titre II ;

c. de ne pas accepter le Titre III.

3. Toute Partie Contractante qui a formulé une réserve en vertu du paragraphe précédent peut la retirer au moyen d'une déclaration adressée au Secrétaire Général du Conseil de l'Europe et qui prendra effet à la date de sa réception.

4. Une Partie Contractante qui a appliqué au présent Protocole une réserve formulée au sujet d'une disposition de la Convention ou

Artikel 8

1. Har en stat gjort förbehåll mot någon av konventionens bestämmelser, gäller förbehållet också i fråga om detta protokoll, om staten inte meddelar förklaring av annat innehåll vid undertecknandet eller när instrumentet rörande ratifikation, godtagande, godkännande eller anslutning deponeras. Detsamma gäller förklaringar enligt konventionens artikel 24.

2. Stat kan vid undertecknandet eller vid deponeringen av sitt instrument rörande ratifikation, godtagande, godkännande eller anslutning förklara att den förbehåller sig rätten att

a. inte godtaga kapitel I eller godtaga det endast beträffande vissa av de brott eller brottskategorier som avses i artikel 1 eller inte verkställa framställningar om husrannsakan eller beslag i fråga om fiskaliska brott;

b. inte godtaga kapitel II;

c. inte godtaga kapitel III.

3. Avtalsslutande part som har avgivit förklaring enligt föregående punkt kan återtaga denna genom en till Europarådets generalsekretärare ställd förklaring, som blir gällande från dagen för mottagandet.

4. Avtalsslutande part som har låtit ett förbehåll mot en bestämmelse i konventionen bli gällande också i fråga om detta protokoll el-

made a reservation in respect of a provision of this Protocol may not claim the application of that provision by another Contracting Party; it may, however, if its reservation is partial or conditional claim the application of that provision in so far as it has itself accepted it.

5. No other reservation may be made to the provisions of this Protocol.

Article 9

The provisions of this Protocol are without prejudice to more extensive regulations in bilateral or multilateral agreements concluded between Contracting Parties in application of Article 26, paragraph 3, of the Convention.

Article 10

The European Committee on Crime Problems of the Council of Europe shall be kept informed regarding the application of this Protocol and shall do whatever is needful to facilitate a friendly settlement of any difficulty which may arise out of its execution.

Article 11

1. Any Contracting Party may, in so far as it is concerned, denounce this Protocol by means of a notification addressed to the Secretary General of the Council of Europe.

2. Such denunciation shall take effect six months after the date of receipt by the Secretary General of such notification.

3. Denunciation of the

qui a formulé une réserve au sujet d'une disposition du présent Protocole ne peut prétendre à l'application de cette disposition par une autre Partie Contractante; toutefois elle peut, si la réserve est partielle ou conditionnelle, prétendre à l'application de cette disposition dans la mesure où elle l'a acceptée.

5. Aucune autre réserve n'est admise aux dispositions du présent Protocole.

Article 9

Les dispositions du présent Protocole ne font pas obstacle aux règles plus détaillées contenues dans les accords bilatéraux ou multilatéraux conclus entre des Parties Contractantes en application de l'article 26, paragraphe 3, de la Convention.

Article 10

Le Comité Européen pour les Problèmes Criminels du Conseil de l'Europe suivra l'exécution du présent Protocole et facilitera autant que de besoin le règlement amiable de toute difficulté à laquelle l'exécution du Protocole donnerait lieu.

Article 11

1. Toute Partie Contractante pourra, en ce qui la concerne, dénoncer le présent Protocole en adressant une notification au Secrétaire Général du Conseil de l'Europe.

2. La dénonciation prendra effet six mois après la date de réception de la notification par le Secrétaire Général.

3. La dénonciation de la

ler som har gjort förbehåll mot bestämmelse i detta protokoll får ej göra anspråk på tillämpning av den bestämmelsen av annan fördragsslutande part; däremot kan den, om förbehållet gäller delvis eller på vissa villkor, göra anspråk på tillämpning av bestämmelsen i den utsträckning staten själv har godkänt densamma.

5. Inga andra förbehåll får göras mot bestämmelserna i detta protokoll.

Artikel 9

Bestämmelserna i detta protokoll påverkar inte mera långtgående bilaterala eller multilaterala överenskommelser som kan ha ingåtts mellan de avtalslutande parterna med stöd av konventionens artikel 26 punkt 3.

Artikel 10

Europarådets kommitté för brottslighetsfrågor skall hållas underrättad om tillämpningen av detta protokoll och skall göra vad som behövs för att underlätta en vänskaplig lösning av varje svårighet som kan uppstå vid tillämpningen.

Artikel 11

1. Avtalslutande stat kan för sitt vidkommande uppsäga detta protokoll genom underrättelse till Europarådets generalsekreterare.

2. Uppsägningen träder i kraft sex månader efter den dag då generalsekreteraren mottog underrättelsen.

3. Uppsägning av konven-

Convention entails automatically denunciation of this Protocol.

Article 12

The Secretary General of the Council of Europe shall notify the member States of the Council and any State which has acceded to the Convention of:

a. any signature of this Protocol;

b. any deposit of an instrument of ratification, acceptance, approval or accession;

c. any date of entry into force of this Protocol in accordance with Article 5 and 6;

d. any declaration received in pursuance of the provisions of paragraphs 2 and 3 of Article 7;

e. any declaration received in pursuance of the provisions of paragraph 1 of Article 8;

f. any reservation made in pursuance of the provisions of paragraph 2 of Article 8;

g. the withdrawal of any reservation carried out in pursuance of the provisions of paragraph 3 of Article 8;

h. any notification received in pursuance of the provisions of Article 11 and the date on which denunciation takes effect.

In witness whereof the undersigned, being duly authorised thereto, have signed this Protocol.

Done at Strasbourg, this 17 day of March 1978, in English and in French, both texts being equally authoritative, in a single copy which shall remain deposited in the

Convention entraîne automatiquement la dénonciation du présent Protocole.

Article 12

Le Secrétaire Général du Conseil de l'Europe notifiera aux Etats membres du Conseil et à tout Etat ayant adhéré à la Convention :

a. toute signature du présent Protocole ;

b. le dépôt de tout instrument de ratification, d'acceptation, d'approbation ou d'adhésion ;

c. toute date d'entrée en vigueur du présent Protocole conformément à ses articles 5 et 6 ;

d. toute déclaration reçue en application des dispositions des paragraphes 2 et 3 de l'article 7 ;

e. toute déclaration reçue en application des dispositions du paragraphe 1 de l'article 8 ;

f. toute réserve formulée en application des dispositions du paragraphe 2 de l'article 8 ;

g. le retrait de toute réserve effectué en application des dispositions du paragraphe 3 de l'article 8 ;

h. toute notification reçue en application des dispositions de l'article 11 et la date à laquelle la dénonciation prendra effet.

En foi de quoi, les sous-signés, dûment autorisés à cet effet, ont signé le présent Protocole.

Fait à Strasbourg, le 17 mars 1978, en français et en anglais, les deux textes faisant également foi, en un seul exemplaire qui sera déposé dans les archives du

tionen innebär automatiskt uppsägning av detta protokoll.

Artikel 12

Europarådets generalsekreterare skall underätta rådets medlemsstater och varje stat, som har anslutit sig till konventionen om

a. undertecknande av detta protokoll;

b. deponering av ratifikations-, godtagande-, godkännande- eller anslutningsinstrument;

c. dagar för protokollets ikraftträdande enligt artiklarna 5 och 6;

d. förklaring enligt artikel 7 punkt 2 och 3;

e. förklaring enligt artikel 8 punkt 1;

f. förbehåll enligt artikel 8 punkt 2;

g. återtagande av förbehåll enligt artikel 8 punkt 3;

h. underrättelse enligt artikel 11 och dagen då uppsägningen träder i kraft.

Till bekräftelse varpå undertecknade, därtill vederbörligen bemyndigade, har underskrivit denna konvention.

Som skedde i Strasbourg den 17 mars 1978 på engelska och franska, vilka båda texter äger lika vitsord, i ett exemplar, som skall försvaras i Europarådets arkiv. Eu-

archives of the Council of Europe. The Secretary General of the Council of Europe shall transmit certified copies to each of the signatory and acceding States.

Conseil de l'Europe. Le Secrétaire Général du Conseil de l'Europe en communiquera copie certifiée conforme à chacun des États signataires et adhérents.

roparådets generalsekreterare skall översända bestyrkt avskrift därav till de undertecknande eller anslutna staterna.

LAGRÅDET

Utdrag
PROTOKOLL
vid sammanträde
1978-11-17

Närvarande: f. d. regeringsrådet Martenius, regeringsrådet Petrén, justitierådet Sven Nyman, justitierådet Knutsson.

Enligt protokoll vid regeringssammanträde den 21 september 1978 har regeringen på hemställan av chefen för justitiedepartementet, statsrådet Romanus, beslutat inhämta lagrådets yttrande över förslag till

1. lag om ändring i lagen (1957: 668) om utlämning för brott,
2. lag om ändring i lagen (1946: 816) om bevisupptagning åt utländsk domstol.

Förslagen har inför lagrådet föredragits av hovrättsassessorn Johan Munck.

Den föreslagna ändringen i bevisupptagningslagen är sakligt motiverad oberoende av Sveriges tillträde till tilläggsprotokollet till den europeiska rättshjälpkonventionen. Lagrådet föreslår därför, att denna lagändring träder i kraft snarast möjligt och att bestämmelse om dagen för ikraftträdande intas i lagen. I övrigt föranleder lagförslagen icke någon lagrådets erinran.

JUSTITIEDEPARTEMENTET

Utdrag
PROTOKOLI.
vid regeringssammanträde
1978-12-14

Närvarande: statsministern Ullsten, ordförande, och statsråden Sven Romanus, Mundebo, Wikström, Friggebo, Wirtén, Huss, Wahlberg, Hansson, Enlund, Lindahl, Winther, De Geer, Blix, Cars, Gabriel Romanus, Tham, Bondestam

Föredragande: statsrådet Sven Romanus

Proposition om godkännande av tilläggsprotokoll till den europeiska utlämningskonventionen och den europeiska konventionen om inbördes rättshjälp i brottmål, m. m.

Föredraganden anmäler lagrådets yttrande¹ över förslag till

1. lag om ändring i lagen (1957: 668) om utlämning för brott,
2. lag om ändring i lagen (1946: 816) om bevisupptagning åt utländsk domstol.

Föredraganden redogör för lagrådets yttrande.

Lagrådet har förordat att den föreslagna ändringen i lagen om bevisupptagning åt utländsk domstol träder i kraft snarast möjligt och att bestämmelse om dagen för ikraftträdande tas in i lagen. Jag godtar detta förslag och förordar att lagändringen får träda i kraft den 1 april 1979.

I övrigt har lagförslagen inte föranlett någon erinran från lagrådet.

Vid regeringssammanträdet den 21 september 1978 har jag förordat att Sverige tillträder det andra tilläggsprotokollet till den europeiska utlämningskonventionen samt tilläggsprotokollet till den europeiska konventionen om inbördes rättshjälp i brottmål. I anslutning till art. 5 i det förstnämnda av de båda protokollen skall Sverige enligt mitt förslag avge den förklaringen, att framställningar om utlämning för svensk del kommer att sändas resp. tas emot av utrikesdepartementet i stället för justitiedepartementet.

Men hänvisning till vad jag nu har anfört hemställer jag att regeringen föreslår riksdagen att

dels godkänna det den 17 mars 1978 dagtecknade andra tilläggsprotokollet till den europeiska utlämningskonventionen med den förklaring som jag har angett,

¹ Beslut om lagrådsremiss fattat vid regeringssammanträde den 21 september 1978.

dels godkänna det den 17 mars 1978 dagtecknade tilläggsprotokollet till den europeiska konventionen om inbördes rättshjälp i brottmål,
dels antaga de av lagrådet granskade lagförslagen med vidtagen ändring.

Regeringen ansluter sig till föredragandens överväganden och beslutar att genom proposition föreslå riksdagen att antaga de förslag som föredraganden har lagt fram.